

Leopold Slaninka SJ

BOŽIE DOTYKY

*na cestičkách
severného kráľovstva*

BOŽIE DOTYKY

*na cestičkách
severného kráľovstva*

LEOPOLD SLANINKA SJ

BOŽIE DOTYKY

*na cestičkách
severného kráľovstva*

© Leopold Slaninka SJ, 2022

Leopold Slaninka SJ

BOŽIE DOTYKY
na cestičkách severného kráľovstva

Grafická úprava a korektúry: Gabriela Spustová
Vydavateľstvo:

Fotografie Leopold Slaninka

lslaninka@gmail.com

webová stránka autora:
www.spiritualita.jezuiti.org

ISBN 978-80-

Slovo na úvod

Po jedenástich intenzívnych rokoch pôsobenia v Piešťanoch, s menšou, takmer 10-ročnou prestávkou v Ríme a Vatikáne, prišla do môjho života nová výzva. Výzva v podobe misijnej služby v severných Čechách, známych krásnymi, ale aj prázdnyimi kostolmi. Spočiatku nebola jednoduchá. Zanechanie rozbehnutých živých spoločenstiev, sťahovanie do nového prostredia, hľadanie odpovedí na Božie plány s mojím životom, túžba naplno mu slúžiť a nachádzať ho vo všetkých veciach. Až napokon vsadenie všetkého v dôvere a odovzdanosti do jeho rúk vo viere, že On je tým, ktorý najlepšie vie, čo je pre nás dobré, má „všetky vlasy na našej hlave spočítané“ a vedie nás po ceste k večnosti. Počas troch rokov, najskôr jeden rok v Chomutove a následne dva roky v Liberci, som každodenne vnímal, že Božia láska ma intenzívne sprevádza. V novej etape môjho života nešetril svojou láskavou a nežnou pozornosťou, a niekedy ani humorom. Už pri prvej návšteve Chomutova som na stene starého jezuitského kostola našiel vyrytý nápis „Piešťany“. Vnímal som to ako prejav jeho lásky, ktorá ma predchádzala na mojom prvom pôsobisku v Čechách, krajine, ktorá je blízka môjmu srdcu a kde som svojho času strávil povinnú vojenskú dvojročnú službu.

Moje druhé pôsobenie v Liberci nazývam aj „severným ľadovým kráľovstvom“. Na jednej strane

kvôli nádhernej prírode a tuhej zime, ktorá je pre tento kraj typická, ale aj pre nízky počet veriacich. Na omšiach, najmä v okolitých farnostiach a obciach som neraz slúžil omšu pre troch či piatich veriacich v pokročilom veku, za ktorými som precestoval desiatky kilometrov, aby som im priniesol živého Krista. Boli to však aj zážitky hlbkej mystickej Božej prítomnosti, ktorú sme spoločne, na okraji a predsa v centre sveta zažívali.

Pred pár rokmi som prežíval silnú túžbu ísť na misie do Číny. A Pán Boh akoby túto moju túžbu naplnil po svojom, práve prostredníctvom misie v Čechách, kde v prepočte na počet obyvateľov je približne rovnako tých, ktorí sa hlásia k Cirkvi, ako v Číne. Nepíšem však neveriacich, pretože som tu stretol mnoho hlbokých, duchovných, citlivých, láskavých, tvorivých a hľadajúcich ľudí s otvoreným srdcom a túžbou po Bohu.

Som vďačný, že aj s obrovskou modlitebnou podporou piešťanských spoločenstiev sa podarilo iniciovať živé spoločenstvá v Chomutove, Liberci aj Prahe, ktoré napredujú v raste života viery a služby. Sú dôkazom toho, že zázraky sa dejú.

A aká je odpoveď na otázku, k čomu ma Pán touto misiou volá? Vnímam ju predovšetkým ako pozvanie na hlbšie uchopenie Kristovho kríža, na ceste k dynamickej a univerzálnej láske. V odovzdanosti, v poslušnosti, v poníženosti a pokore prijať a robiť to, čo je potrebné, s dôverou a hlavne s láskou, ktorú vnímam ako miazgu, ako dušu celého vesmíru.

Uvedomujem si stále viac, aká veľká je sila spoločenstva a modlitby. Túto knižku, ktorá je svedectvom o Božích dotykoch v mojom živote a živote ľudí, ktorých som tu mal možnosť stretnúť, by som preto rád venoval všetkým Vám, moji drahí priatelia, ktorí ma na mojej ceste sprevádzate s toľkou vernosťou a vrúcnosťou, svojimi modlitbami a obetami. Vďaka nim môžeme spoločne, v sile Ducha Svätého budovať Božie kráľovstvo, kráľovstvo lásky a pokoja už tu na zemi.

Ďakujem vám a vyprosujem Božie milosti pre život každého jedného z vás.

Váš v Kristovi,
brat a priateľ,
s láskou,
Leo

V Liberci, 24. júna 2022

I. část

Chomutovský zázrak

Zvedavosť ako veľký Boží dar (23. máj 2019)

Zo srdca vás všetkých pozdravujem. Rád by som sa s vami podelil o inšpirujúce zážitky z Chomutova, ktorý som v uplynulých dňoch navštívil, aby som sa pozrel, kam ma to Pán Boh o chvíľku pošle.

Na ceste vlakom som si uvedomil, že som veľmi zvedavý. Cesta bola dobrodružstvom, hlavne na trase Praha – Ústí nad Labem – Teplice – Most – Chomutov. Príroda s bielymi brezami mi pripomínala úpätie Vysokých Tatier, len štíty chýbali. No pozadie Krušnohorských vrchov, s výškou do 900 m n. m., mi veľmi pripomínalo rodné Malé Karpaty. Všetky mestá na tejto trase spájala úžasná história, s krásnymi chrámami a umeleckými dielami, o ktorých wikipédia poznamenáva, že sú najkrajšími barokovými pamiatkami v strednej Európe. Pocítil som, že v srdci prežívam veľkú zvedavosť a vzápätí som pochopil, že zvedavosť je veľký Boží dar, za ktorým nasleduje pocit príjemného prekvapenia a „detského úžasu“. Ako povedal Pán Ježiš, že len ako deti môžeme vojsť do Božieho kráľovstva. A úžas vzbudzuje radosť a vďačnosť, čo sú zdroje vitality života. A tak som plný očakávania a zvedavosti dorazil až do Chomutova.

Voňalo to tam pozvaním ku skutočnej mystike a k svätosti. Reálna chudoba – malá izbička bez umývadla, so spoločnou toaletou a kúpeľnou. S kľúčkou na dverách, akú mal ešte môj dedko na starom, už zbúranom dome. Pri privítaní mi pán farár oznámil, že im niekto práve z kostola ukradol

kalich. Uvažujúc v duchu ignaciánskej spirituality, vravel som si, že je to dobré znamenie. – Sv. Ignác totiž povedal, že ak sa vydáme na cestu za dobrom a neprídu ťažkosti, máme sa pýtať, či ideme dobrým smerom. Naopak, ťažkosti sú potvrdeniami správnosti začatej cesty.

Čo ma asi najviac fascinovalo, bol obrovský jezuitský komplex budov a kostola, vrátane hvezdárne a gymnázia, kde jezuiti do roku 1773 pôsobili takmer dvesto rokov, skutočne vo veľkom štýle. Dnes je v kostole galéria so svätou omšou iba raz v roku, na sviatok sv. Ignáca. V priestoroch bývalého jezuitského kolégia sú ďalšie dve galérie s mestskou knižnicou. To, čo som s výtvarným umením začal v Piešťanoch v rámci projektu Umenie Ducha, tu by mohlo dostať skutočne ohromný formát. Cítim, že je pre mňa veľká česť, že budem môcť v tomto meste nadviazať na odkaz jezuitov z minulosti, z čias, keď Chomutov bol dôležitým cestovným uzlom. Prepriahali sa tam kone, od čoho pochádza aj dnešný názov mesta (odvodený od slova chomút).

Najviac ma však „dostalo“, keď som v jednej ošarpanej miestnosti bývalého jezuitského kostola v omietke na stene zbadal vyrytý nápis „Piešťany“. Pán farár zareagoval slovami, „to je jasné znamenie“. Ja osobne som to interpretoval v dvojitom význame. Mojou jednoznačnou srdcovkou doterajšieho kňazského života sú Piešťany, a keď sa táto srdcovka zrazu objaví na stene jezuitského kostola v Chomutove, je to jasný odkaz. Božie láskavé srdce ma tu predchádza a pripravuje cestu. Inými slovami, aj keď niekedy niečomu nerozu-

mieme, nič sa nedeje náhodne. Keď kráčame vo viere, všetko je súčasťou Božieho plánu. Ale tiež to chápem tak, že v Chomutove to bude naša spoločná misia s piešťanskými spoločenstvami. A tak už teraz s vami počítam, s vašimi modlitbami, obetami, ale aj svedectvom či pomocou v rámci apoštolskej činnosti Spoločenstiev kresťanskej angažovanosti (SKA).

Keď som sa pýtal pána farára, koľko percent obyvateľov v Chomutove tvoria katolíci, (stále uvažujúc v slovenských pomeroch), len sa usmial. Povedal, že z 50-tisíc obyvateľov je asi len tristo katolíkov a z toho veľká časť sú Rómovia. Takže pole evanjelizácie tu bude skutočne úžasné a úžasne bláznivé. Podobne ako prví jezuitskí spoločníci chodili na námestia, kde mávali čiapkami a zvolávali ľudí, ktorým potom ohlasovali Krista, už vidím seba, ako stojím na hlavnom námestí v Chomutove pred jezuitským kostolom a pozývam ľudí na cestu za Kristom.

Drahí moji priatelia, vďaka za vaše vypočutie a za všetko, čomu ma Pán cez vás naučil. A verím, že ešte v budúcnosti naučí a umožní nám spolu využiť všetok doterajší spoločný potenciál. Aby všetko bolo, ako by povedal sv. Ignác – OAMDG „Všetko na väčšiu slávu Božiu“, pri budovaní jedného Božieho kráľovstva v ľudských srdciach.

V modlitbách ostáva a do vašich sa zveruje,
váš v Kristovi,
brat a priateľ,
Leo

Prvý týždeň vo Chomutove (4. august 2019)

Srdečne vás pozdravujem uprostred leta. Do-voľte mi podeliť sa s niektorými zážitkami a do-
jmami z môjho začínajúceho pobytu v Chomutove. V nedeľu som mal prvú svätú omšu v bývalom jezuitskom kostole, kde som kázal o ignaciánskej spiritualite. Bol som milo prekvapený, že bol takmer plný kostol a bol to krásny zážitok. Keď som sa rozprával sa s ľuďmi, zistil som, že väčšina má predkov zo Slovenska. A bolo tu aj niekoľko mladých rodín s detičkami.

Pastorácia je tu však iná, ako som zažil na Slovensku. V piatok som mal napríklad tri sväté omše. Ráno o 7.15 pre pätnásť babičiek v kostole, o 10.00 hod pre desať babičiek v domove dôchodcov. O 18.00 som mal ďalšiu svätú omšu, na ktorej bolo dvanásť ľudí, niektorí aj v strednom veku.

Úžasné bolo, že som mal sedem miništrantov z dvoch rodín. Jedna má šesť detí a druhá päť. Zdá sa, že ľudia, ktorí tu chodia do kostola, hoci ich nie je veľa, sú skutočne hlbokí kresťania so živou a praktickou vierou. No na prvý piatok som vyspovedal len troch ľudí. V týchto dňoch ku mne Pán najsilnejšie prehovára prostredníctvom slov Panny Márie: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“, čo vnímam tak, že sa snažím povedať všetkým svoje „áno“. Keď niekto príde za mnou a niečo žiada, snažím sa v ňom vidieť Krista a poslúžiť mu primeraným spôsobom.

Veľmi pekne ďakujem za vaše modlitby. Cítim ich silu, lebo aj napriek tomu, že je to tu všetko také iné, vo svojom vnútri pociťujem hlboký pokoj a útechu Ducha Svätého.

Zo zázračného Chomutova (9. august 2019)

Určite sa za mňa modlíte, lebo tento týždeň v Chomutove bol nad všetky očakávania. Zdá sa mi, akoby tu Pán robil zázraky. A zároveň cítim vanutie Ducha. Ako som písal, ako najdôležitejšie vnímam mať postoj Panny Márie: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“, a nemusím „vymýšľať“ žiadnu špeciálnu evanjelizáciu, len každému povedať áno. Tak, ako ju prosil o pomoc sám Pán Ježiš. Zdá sa, že táto inšpirácia bola skutočne autenticky inšpirovaná Duchom Svätým.

Hneď v pondelok prišiel na faru pán, ktorého poslala priateľka, Rómka, s ktorou má dieťa. Vravel, že sa chce dať pokrstiť a potom chcú pokrstiť aj dieťa. Tak som ho požiadal, aby absolvovali takmer ročnú prípravu na krst. Sľúbil, že obaja prídu. V stredu som dostal telefonát jednej panej z Prahy, že ona a jej manžel nie sú pokrstení, no chceli by pokrstiť svoje 8-mesačné dieťaťko, ktoré umiera v nemocnici. A možno aj oni sami by prijali krst. – Priznám sa, že som nevedel, ako jej vyjsť v ústrety, no pán farár bol na cestách a keď som mu povedal, o čo ide, zareagoval veľmi prakticky: „Zavolám jej a dohodnem sa, že na ceste späť to vezmem cez Prahu, a urobím, čo je potrebné“.

A o niekoľko minút mi volala ďalšia vystrašená žena, vraj jej 3-ročný chlapec vidí „nejakú